

Врубелівський етюд

Іван Драч

Він мав печальні всевидючі очі —
В орбітах диких голубі дива.
В них світ буденний, темний і порочний
На полотні празничним оживав.

Він суть пізнав. Він розтинав основу,
Відкинувши ледачу простоту,
І барви дихали п'янким болиголовом,
І бризки сонця стигли на льоту.

Війнуло смутком зраних конвалій
З очей ним не породжених Купав,
І, ніби Демон, в надлюдській печалі
Митцевий розум у борні упав.

І, незмальована, шугала десть жар-птиця,
І глузував "знавець" з його картин,
Та мудрі очі перейшли границю,
Якої розум ще не смів сягти.